

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 129.813 van 29 maart 2004
in de zaak A. 91.467/XIV-4113.**

In zake : XXX
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Joegoslavische nationaliteit, op 2 mei 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 7 oktober 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op het arrest nr. 98.660 van 4 september 2001 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen;

Gezien het verzoek tot voortzetting van de procedure van de verzoekende partij;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 17 december 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 maart 2004;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur G. DESNYDER, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Joegoslavische nationaliteit, is België binnengekomen op 11 januari 1999 en heeft zich op 12 januari 1999 vluchteling verklaard.

1.2. Op 7 oktober 1999 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2000 is als volgt gemotiveerd :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 13 maart 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Albanese taal machtig is. Volgens zijn verklaringen zou betrokkene een etnische Albanees uit Kosovo zijn. Begin 1998 zou betrokkene zijn woonplaats Burojë (gemeente Skenderaj) verlaten hebben, omwille van enerzijds het gebrek aan levensmiddelen (door de omsingeling van betrokkenes dorp zou de humanitaire hulp niet meer tot bij hem geraakt zijn), en anderzijds het oorlogsgevaar in de regio. Wat dit laatste betreft, verwijst betrokkene naar de voortdurende aanwezigheid van het Servische leger in deze regio en naar de aanhoudende gevechten zowel in de omliggende dorpen Vojnik, Ludovic en Llaush, als in Prekaz (verwijst naar Adem Jashari), Likosane en Cirez. Betrokkenes dorp zou eveneens gebombardeerd zijn tijdens zijn aanwezigheid. Hierbij zou zijn huis vernield zijn. Na de dood van Adem Jashari zou betrokkene samen met zijn beide ouders, broer en zussen naar het noordelijker gelegen Izbicë zijn gevlucht, waar zij 3 maanden zouden verbleven hebben. Nadien zou betrokkene met zijn naaste familieleden zijn doorgereisd naar Mikushnice, waar ze 2 weken zouden gebleven zijn, waarna ze naar Burojë zouden zijn teruggekeerd. Eén week later zou betrokkene besloten hebben

Kosovo te ontvluchten. Samen met zijn nicht, Hetemi Shemsij, zou hij naar Prishtina getrokken zijn, dat ze op 5 januari 1999 zouden verlaten hebben. Via Servië, Hongarije, Slovenië, Italië en Frankrijk zouden betrokkene en zijn nicht naar België zijn doorgereisd, waar zij op 11 januari 1999 zouden aangekomen zijn. Betrokkene vroeg de volgende dag asiel aan. Na betrokkene's aankomst in België zou hij vernomen hebben dat zijn naaste familieleden ondertussen naar Burojë zouden zijn teruggekeerd. Volgens betrokkene's verklaringen zouden zij daar nog steeds verblijven. Na betrokkene's vertrek uit zijn dorp zou zijn woning, die daarvoor reeds vernield was, geheel afgebrand zijn.

Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat hij bij een eventuele terugkeer naar Kosovo, waar zijn familie verblijft, het risico loopt op persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Sinds betrokkene's vertrek is de situatie in Kosovo immers gevoelig gewijzigd. De ingeroepen vrees van betrokkene, met name de algemene repressie ten aanzien van de Albanese gemeenschap in Kosovo is niet meer actueel. Overeenkomstig resolutie 1244, aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999, hebben de Servische troepen en autoriteiten zich immers uit Kosovo teruggetrokken en werd de regio onder internationaal toezicht geplaatst. Het feit dat betrokkene niet meer over een woning beschikt, is bovendien een probleem van socio-economische aard en ressorteert als dusdanig niet onder de Vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 7 oktober 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).".

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat verzoeker als enig middel aanvoert :

“Schending van het artikel 1,A(2) en artikel 33 (non-refoulementbeginsel) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Dat de beslissing de artikelen 1,A(2) en 33 (non-refoulementbeginsel) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen; de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt, wanneer deze stelt dat verzoeker geen gewag maakt van feiten of elementen van aard om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Dat verweerder naliet rekening te houden met het feit dat verzoeker van Albanese origine is en afkomstig is uit Kosovo.

Dat verzoeker problemen kende met de Servische autoriteiten waardoor hij genooddaakt was zijn land te ontvluchten.

Dat sinds maart 1999 in Kosovo de grootste humanitaire catastrofe plaatsvond sinds WOII. Dat de Joegoslavische autoriteiten in Decan en gans Kosovo een grootschalige etnische zuivering doorvoerden. Dat elke etnische Albanees, indien niet vermoord, het land werd uitgedreven.

Dat evenwel het subjectieve element van verzoekers vrees voor vervolging bij een terugkeer door verweerder verwaarloosd werd.

Dat de 'Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, UNHCR, januari 1992' in tal van paragrafen de het subjectieve element van de vrees van de vluchteling benadrukt.

Par 38 : 'Les mots craignant avec raison recouvrent donc à la fois un élément subjectif un élément objectif et pour déterminer l'existence d'une crainte raisonnable les deux éléments doivent être pris en considération'.

Par. 40 : 'La prise en considération de l'élément subjectif implique nécessairement une appréciation de la personnalité du demandeur' en par. 52. 'Le caractère subjectif de la crainte d'être persécuté implique une appréciation des opinions et des sentiments de l'intéressé'.

Dat verzoeker angst heeft en vreest bij een terugkeer naar zijn land opnieuw wegens zijn origine het slachtoffer te worden van repressie vanwege het in de Federale Joegoslavische Republiek aan de macht blijvende regime van President Milosevic.

Dat immers dient vastgesteld te worden dat de regio in geen geval als politiek stabiel kan beschouwd worden, daar in eerste instantie President Milosevic, die verantwoordelijk wordt gesteld voor de massamoorden in Kosovo, nog steeds in de Federale Joegoslavische Republiek aan de macht is en blijft.

Dat een nieuwe inval van Servische troepen in Kosovo niet uitgesloten is (cfr. artikel uit 'De Morgen' dd. 24.02.2000 'Navo bezorgd over Servische troepenopbouw nabij Kosovo', stuk 2).

Dat desondanks de aanwezigheid van een internationale troepenmacht het etnisch geweld in Kosovo opnieuw oplaait (cfr. artikel uit 'De Morgen' dd. 14.02.2000 'Etnisch geweld laait weer op in Mitrovica' stuk 2).

Dat uit het rapport van Amnesty International 'Federal Republic of Yugoslavia (Kosovo). Update from the field', dd. januari 2000 blijkt dat de toestand in Kosovo momenteel verre van optimaal te noemen is (cfr. stuk 3).

Het rapport stelt in Kosovo een 'disturbing increase in human rights abuses (p. 1) vast, verder 'there is been little progress towards the full deployment of an international civilian police force in Kosovo' (p. 2) en 'there has been a marked increase in criminality in Kosovo and the administration has been unable to establish a functioning judicial system' (p. 4)

Dat verzoeker, gezien de onzekere politieke situatie en gezien hij getuige was van een bloedige uitroeiingsoorlog, angst heeft en vreest bij een terugkeer naar zijn land opnieuw wegens zijn origine het slachtoffer te worden van repressie vanwege het in de Federale Joegoslavische Republiek aan de macht blijvende regime van President Milosevic.

Dat verweerder onvoldoende rekening hield met alle gegevens van verzoekers asielrelaas, meer bepaald met het subjectieve element van verzoekers vrees en met de feitelijke actuele toestand in Kosovo. Dat derhalve de beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de artikelen 1,A(2) en 33 (non-refoulementbeginsel) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen schendt.”;

2.2.1. Overwegende dat in een enig middel verzoeker de schending inroept van de artikelen 1, (A), 2, en 33 van de Conventie van Genève, van de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat verzoeker verwijst naar een aantal persartikelen waaruit zou blijken dat Kosovo geenszins als politiek stabiel kan worden beschouwd; dat verzoeker dan ook meent dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onvoldoende rekening hield met alle gegevens van zijn relaas, meer bepaald met

het subjectieve element van zijn vrees en met de feitelijke actuele toestand in Kosovo waardoor de aangehaalde wetsartikelen zijn geschonden;

2.2.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als determinerend motief doet gelden dat de door verzoeker ingeroepen motieven ter ondersteuning van zijn asielaanvraag niet kunnen worden aangenomen om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie; dat hij daartoe de volgende elementen aanvoert : de algemene Servische repressie ten aanzien van de Albanese gemeenschap in Kosovo en de oorlogssituatie in Kosovo zijn niet meer actueel daar, overeenkomstig resolutie 1244 aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999, de Servische troepen en autoriteiten zich uit Kosovo hebben teruggetrokken en de regio onder internationaal bestuur en toezicht werd geplaatst, in geval van moeilijkheden kan betrokkene zich wenden tot die internationale gemeenschap, het feit dat hij in Kosovo niet meer over een woning beschikt, een probleem van sociaal-economische aard is dat als dusdanig niet binnen de werkingssfeer van de Vluchtelingenconventie valt; dat aldus de bestreden beslissing de feitelijke en juridische overwegingen bevat die eraan ten grondslag liggen; dat uit de persartikels die verzoeker ter ondersteuning van zijn betoog bijbrengt, weliswaar zou kunnen worden afgeleid dat de regio politiek onstabiel is en dat er sporadische opflakkingen van geweld bestaan; dat daarin geenszins sprake is van een hervatten van de Servische repressie ten aanzien van de etnische Albanezen in Kosovo en daaruit geenszins blijkt dat verzoeker, in weerwil van het oordeel van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève zou vallen; dat de bestreden beslissing afdoende is gemotiveerd; dat verzoeker trouwens niet verduidelijkt waarin de schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet precies bestaat; dat de artikelen 1 en 33 van de Conventie van Genève geen directe werking hebben; dat het enig middel, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
negenentwintig maart tweeduizend en vier, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	C. VERHAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

A. BEIRLAEN.